

JAK ŻYĆ ZE WSPÓLNOTĄ?

1. **Nie żyjemy we wspólnocie, ani dla wspólnoty, lecz ze wspólnotą.** (Florencio Segura SJ napisał o wspólnocie zakonnej). To stwierdzenie można odnieść do każdego typu wspólnoty: małżeńskiej, rodzinnej, przyjaciół...
  - a. *nie żyjemy we wspólnocie*, tzn. nie mamy wszystkiego wspólnego (jak pierwsi chrześcijanie), czyli wspólnota nie jest jedyną przestrzenią naszego życia, miejscem pracy, wypoczynku, ale miejscem, które ułatwia wypełnianie określonych zadań i obowiązków,
  - b. *nie żyjemy też dla wspólnoty*, która jest celem samym w sobie i nie jesteśmy zobowiązani, aby jej się podporządkowywać,
  - c. **żyjemy natomiast ze wspólnotą**, która pomaga nam rozwijać się, dojrzewać, realizować siebie i swoją życiową misję.

2. **Dynamika.** Wspólnota ma **wymiar dynamiczny** a nie statyczny, rozwija się, podobnie jak rozwijają się osoby, które ją tworzą. Jest to:
  - a. wzrastanie w przyjaźni, serdeczności, miłości,
  - b. wymaga przezwyciężania indywidualizmu i zamknięcia w sobie,
  - c. wymaga bliskości, która tworzy się poprzez zdrowe więzi międzypersonalne.

3. **Różnorodność** osób we wspólnocie tworzy, stanowi bogactwo duchowe.
  - a. wspólnotę tworzą osoby, które **różnią się charakterem, pochodzeniem, zdolnościami, poglądami, pragnieniami czy potrzebami**. Takie zróżnicowane, choć jest bogactwem, ale może prowadzić, niezdrowego współzawodnictwa, zranień, a nawet do agresji,
  - b. w prawdziwych relacjach **musi być jednak zgoda na inność, wyrozumiałość, wzajemna akceptacja**. Jeśli tego zabraknie, tolerujemy wówczas tylko osoby sympatyczne, miłe, akceptujące nas, nadające na tych samych falach. Powstają elitarne podgrupy, ... sekciarstwo.

4. **Konflikty.** Nie ma wspólnot bezkonfliktowych. W każdych relacjach wcześniej czy później pojawią się kryzysy i nieporozumienia (przygotujmy się na to! Nie przerażajmy! Nie uciekajmy!). Wspólnota pozwala rozwiązywać konflikty i uzdrawiać nas, relacje. Dlatego można powiedzieć, że **wspólnota jest miejscem przebaczenia, pojednania i świętowania**, a przez to **duchowego wzrostu**.

5. **Jedność.** Wymaga zachowania **równowagi pomiędzy zaangażowaniem zewnętrznym** apostołskim, zaangażowaniem **wewnętrznym**, czyli budowaniem zdrowych relacji wewnątrzwspólnotowych.
  - a. Św. Łukasz, charakteryzując starożytne wspólnoty chrześcijańskie, napisał: ***Jeden duch i jedno serce ożywiały wszystkich wierzących*** (Dz 4, 32).
  - b. Jedność ta polegała na zogniskowaniu wokół Jezusa Zmartwychwstałego oraz wspólnego celu: głoszenia z miłością Dobrej Nowiny. Nie oznaczała jednak jednorodności.

6. **Osoby trudniejsze.** Wspólnota rozwija się owocniej, gdy są w niej osoby trudniejsze.

- a. We wspólnocie zakonnej w Czechowicach-Dziedzicach mieszkał 95-letni kapłan, który cierpiał na demencję, wiele rzeczy zapominał, nie radził sobie z podstawowymi funkcjami życiowymi. Czasami denerwowaliśmy się i traciliśmy cierpliwość, zwłaszcza gdy miał trudniejsze dni. Ale mieliśmy świadomość, że ta choroba była dla nas. Przez nią **uczyliśmy się cierpliwości, pomocy, służby, miłosierdzia, miłości...**
  - b. Obecność osób starszych, a także trudnych, depresyjnych, niezgodnych jest potrzebna. **Pozwala uwalniać się od egoizmu, uczy bezinteresownego dawania.** Trudne osoby we wspólnocie są elementem jej wzrostu.
7. **Miłość.** Jest istotą życia wspólnotowego i więzi osób. Ale to pozostawmy na następną formację wspólnotową.

Opracowanie: Adam Edward Szczepanowski

- Źródła:
1. Biblia tysiąclecia, Wydawnictwo Pallottinum, Poznań 2003.
  2. *Zdrowa wspólnota*, Centrum formacji Wieczernik, Magdalenka 2000.
  3. Jak budować wspólnotę i jak w niej wzrastać?, Centrum formacji Wieczernik, Magdalenka 2000.
  4. Życie we wspólnocie, O. St. Biel SJ, <http://www.deon.pl/religia/duchowosc-i-wiara/zycie-i-wiara/art,704,zycie-we-wspolnocie.html>